

לא מחייב

written by דוד מ' וינברג | 13.10.2024

בכפי תשרי (ביום כיפור ובהושענא רבה בפרט) אנחנו אמורים לכפר על חטאינו ולסלוח לאחרים. אבל לאחר שנה של מלחמה רב-חיזיתית שבה ישראל נלחם על חייה, איןני במצב רוח סלחני.

איןני יכול ואיני סולח לאלה ברחבי העולם שאינם תומכים מספיק בישראל ברגע קיומי זה.

אני מתקשה לסלוח למשל ביידן-האריס על כך שכלל את ידיה של ישראל בכל כך הרבה רגעים קריטיים במהלך השנה האחרונות ומגע נি�חוון מהיר ונקי יותר. זה כולל את הרגע הנוכחי כאשר מכיה ישראלית מוחצת נגד איראן מעוכבת על ידי חרדה אמריקאית מפני הסלמה ואמונה עיוורת ב"פתרונות דיפלומטיים" שנשללו מזמן.

ג'ו ביידן אכן עזר לישראל להגן על עצמה בדרכים מוחשיות רבות, ועל כך הוא ראוי להכרת תודה. אבל זה צרייך להיות הרגע המכיה מוחצת ישראלית ואמריקאית נגד הפרויקט הצבאי הגרעני של איראן, לא עוד חיבוק דוב אמריקאי מגביל ומחליש.

אין דרך לסלוח למנהיגי עולם כמו נשיא צרפת מקרון, ראש הממשלה הבריטי סטארמר, וראש הממשלה הקנדי טרודו על הטלת אمبرגו נשק על ישראל. הם מצהירים על תמיכה "איתנה" באזוכתה של ישראל להגן על עצמה, אך שוללים מישראל את האמצעים לעשות זאת כשישראל זוקה לכך בפועל. הצהרותיהם על ידידות לישראל התגלו כרדודות.

רק טיפש יכול לסלוח לפוליטיקאים מערביים על המשך תמיכתם באונר"א, במקום לפרק ולהחליף אותה במנגנון סיוע שאינם שימושיים בחזקה כפלטפורמה ל"מלחמה השיבה" הפלסטינית האינסופית נגד ישראל, עם מתקנים שאינם משמשים כבסיסים חמושים בפועל של חמאס. העובדה שאונר"א הייתה השנה מועמדת מובילה לפרס נובל לשלוום היא הוכחה לעוינות המוחלטת של חלק מהאירופאים כלפי ישראל.

העם היהודי ומגנני החירות האמיתיים ברחבי העולם לא ישלחו למזכ"ל האו"ם אנטוניו גוטרש שיעזכיר, אם בכלל, כתם שמנוני בהיסטוריה של האו"ם. הוא עדין לא גינה את הטבח והזועות המיניות שביצעו רוצחים החמאס ב-7 באוקטובר, לא הוביל מאמצים להכריז עליהם כארגון טרור, וגם לא גינה באופן חד-משמעות התקפות הטילים הישירות של איראן על ישראל.

עוד: הוא אוהב ומגן על אונר"א בתשוקה שמתחרה רק בחיבורו הנלהב של כל דיקטטור (כמו הנשיים הטורקי והאיראני) שմבקשים להשמיד את ישראל. גוטרש וצבא הדיפלומטים הנעלים והאומללים שלו עוסקים בקידום "פשעי המלחמה" של ישראל במקום להתנגד לרוע האמתי. אין סליחה.

אני מתקשה להבין, ובוודאי אני יכול לסלוח, למנהיגים מערביים שדווקא בעקבות ה-7 באוקטובר הכפילו את מאמציהם לקידום מדינה פלסטינית; אנשים כמו נשיא ארה"ב בידין וסגנית הנשיא האריס, וכן מנהיגים אירופאים שהכירו באופן חד-צדדי במדינה פלסטינית כדי להשפיל את ישראל באופן מתריס. זה מעורר תמייהה. זה טירוף אסטרטגי. זה עוזן באופן עמוק.

הקריאה לתהליך "דחוּף" לקראת מדינה פלסטינית מנוגדת להבנות הביטחוניות הבסיסיות המעודכנות של ישראל; למעשה, למעשה, לעצם קיומה של ישראל לטוח הבינו עד האורך. ישראל משגשגת ובתווחה פשוט אינה מתיאשת עם האומנות הפלסטינית החמושה על ידי איראן והשואפת להשמdat ישראל שלצערנו, זה כל מה שאנו יכולים לצפות מהפלסטינים כרגע.

נראה ש愧疚 אחת מהתובנות אלה לא חדרה לחשיבה הסgorה, לאויר המעוופש של מוסדות מדיניות החוץ המערביים-liberalים. לדעתי אין סליה על דיפלומטיה הזואה, מסוכנת וצבועה בנוגע למדינה פלסטינית משתוללת.

אין באמת מחלוקת לנשייאי האוניברסיטאות האמריקאיות, הקנדיות והאירופאיות שלא יכולו לגנות באופן חד-משמעות אנטישמיות בקמפוסים שלהם או לסיים מלחמות נגד ישראל, נגד יהודים, נגד אמריקה ונגד המערב.

קריאה להשמdat היהודים אינה בהכרח נוגדת את כללי ההתנהגות של האוניברסיטאות, כי "זה תלוי בהקשר" טענה נשיאת אוניברסיטת פנסילבניה לי מגיל בפני הקונגרס, וגביו אותה נשיאי הארווארד ו-MIT. "זה תלוי בהקשר" חייב להיות הביטוי המפורס-לשמה, הלא-מוסרי והנטעב ביותר של השנה.

מנהיגים אינטלקטואלים לכארה אלה יצרו מבנה היתר לאנטישמיות. אין סליה.

גם מושלי מדינות, ראשי ערים, מפקדי משטרה ומנהיגים מקומיים אחרים נמצאים בגירעון عمוק אינם ראויים לשליחה וראויים לעונש בקלפי על כך שנכשלו במאבק נגד האסלאМИטים הקיצוניים המשתוללים ברחובות צפון אמריקה ואירופה.

המתפרעים שורפים דגליים אמריקאים, קנדיים ובריטיים, לא רק של ישראל, ושואים "מוות" לארצות הברית, קנדה ובריטניה, לא רק לישראל אבל חברי מועצות מקומיות משותקים מפחד.

מנהיגי ממשלה בכל הרמות אינם ראויים באופן דומה לשליחה על הפצת שוויון מוסרי בין אנטישמיות ל"אסלאמופוביה", דבר שהפוך לאוטומטי בכל הצהרה נגד גזענות ואלימות.

כולם יודעים, אבל משום מה מפחדים להכיר בכך, שאנטישמיות ואנטי-ציונות (שהיו אינן ניתנות להבחנה) הפכו לג'נוסידיות במטרתן ובאופן ברוטלי מדירות קהילות שלמות נגד כל היהודים. יתר על כן, הנרטיב השקרי על מוסלמים הנמצאים תחת מתקפה לאחר הזרועות הפלסטיניות ב-7 באוקטובר הוא הפך המציאות. קבוצות מוסלמיות ובעלי בריתן השמאליים הקיצוניים הם

שמזינים את העלייה באנטיישמיות.

ספרים שלמים יכולים להתמלא בחטא התקשורת הערבית נגד ישראל: על צרכיתה מרצון של תעמולת החמאס לגבי נפגעים אזרחיים; כישלונה לסקר את ההשתלתיות הטרוריסטית על החברות הפלסטינית והלבנונית על ידי חמאס וחיזבאללה; כישלונה לעקוב ולהתריע על מסע hegemonיה של איראן ברוח המזרח התיכון; כישלונה לסקר באופן ממשוני את ההרס של קהילות ישראליות בצפון ובדרום במהלך הנקודות, ועוד. אין סליה אפשרית.

בחזית הביתית בישראל, יש אנשים ותנועות שגם להן קשה לי לסלוח, אף על פי שאני רוצה. אלה הם מנהיגים ובעלי תפקידים נדרשים שתפקידם לתקן את דרכיהם ויכולים לזכות במחילה אם יתケנו את דרכיהם. זה מכובן לכל הכוונים הפוליטיים.

יש אלופים לשעבר שמאלנים שעדיין מפיצים את הפרדיגמות המיוושנות והモוכחות כשגויות שלהם בחדשות הערב. יש אנשי מילואיםuai שאיימו לעורך מצה"ל (ועודדו את האויב לתקוף השנה שעברה), כולל כאלה שפעם נוספת מאימיים כתם לסרב לשרת אלא אם כן החוטפים שלנו ייחזרו הביתה מייד!

יש שדרנים ברדי ובטלוויזיה שיודעים רק לבטא "עם" נגד הממשלה, ולעתם אינם מסוגלים לשדר מסרים של חוסן או גבורה, אפילו ביום השנה הראשון ל-7 באוקטובר, ואפילו כישראל עדים במלחמה וזקוקה לאחדות.

יש מנהיגים חרדים שעדיין אינם יכולים לראות את הצורך לשלב גברים חרדים בנשיאה בנטול הביטחון הלאומי במונחים צבאים קונקרטיים.

יש מיסתוי ימין שמפיצים מסרים רעלים על "בגידה" של השמאלי; ומנהיגי ממשלה שעדיין לא נטו אחריות אפילו במידים פשוטים על האסון של 7 באוקטובר גם כשהם טובעים קרדיט על הניצחונות המשמעותיים האחרונים של ישראל.

כן, יש צורך בתשובה בבית, וכך יש מקום לסליחה לאחים אבל זה למאמר אחר בזמן אחר.

התפרסם באתר ערוץ 7, בתאריך 13.10.2024.